

Mi-e dor!

Cârdei V. Mariana

Focul sacru, focul vieții,
mai arde în noi,
tu ești cerul, eu - pământul,
orizonturi noi.

Iubirea este o cobră,
gâtul meu - altarul ei,
colier cu nestemate
strălucind în noapte.

Timpul este cel prezent
și trecutul e uitat,
ce ne-aduce viitorul,
încă n-am aflat.

Coardele la unison
ce profund vibrează,
mă săruți cu pasiune,
eu sunt a ta oază.

Aerul înmiresmat
de al teilor parfum
ne îndeamnă să parcurgem
al vieții drum.

Uriși corali acum
strălucesc în zare,
sunt cireșii plini de rouă,
roșii la culoare.

Vișinele sunt în pârg,
pentru-a câta oară
ne provoacă să iubim
iar în plină vară?

Sper să fie-n timp util,
încă nu-i târziu,
să sorbim din cupă
vinul rubiniu.

Cerul este mai senin
că aseară a plouat,
pământul scaldat de soare

este mai bogat.

Explodează artificii marcând fericirea,
steluțe multicolore dau de veste știrea:
„Mi-e dor de tine!”